

Trencant plantilles ideològiques sobre el model català d'immigració (i 2)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 3 de febrer de 2025

Com ja vam apuntar fa un parell de dies, els articles del senyor Sala i Cullell al diari digital *VilaWeb* són molt instructius. A poc a poc contribueixen a treure la palla de l'ull a l'opinió pública tan enlleganyada per mil i un sentimentalismes i especialment per la desinformació. Hem estat als llimbs dels innocents durant massa anys. En Sala i Cullell en té prou en fer servir els números i el sentit comú per argumentar sobre la immigració massiva i deixa a banda el relat de bons i dolents tan recurrent per prejudicis morals i altres interessos. Els seus escrits dels dies 9 i 16 de gener són recomanables i convido a rellegir-los perquè serviran per entendre també millor els matisos que hi faig. [VilaWeb](#).

Continuem amb l'anàlisi complementària que en fem de la seva opinió.

Tercer. Al meu entendre, l'esquerra catalana no s'equivoca, ni és estúpida. Més aviat és molt espavilada i per aquest motiu tenen pràcticament tots els altaveus ideològics per promoure les seves lluites compartides. Saben perfectament què vol dir això de quota de mercat i també l'economia de volum que vol dir que com més serem més pillarem. I saben bé d'on provenen els recursos. El discurs que apliquen sobre la immigració és una rondalla per estabornir a la bona gent que en general té un problema de sentimentalisme extrem i una estranya mala consciència. A l'esquerra catalana, tot aquest tràfic de persones els interessa i en treu un bon profit dels diners públics dels contribuents. Més enllà dels nous negociats, l'esquerra viu i ha de viure per principi dels diners públics. Allò que és públic és seu i ho justifica tot. Els fascina. Els

partits indígenes de centredreta no rebutgen aquest mateix principi, però l'esquerra i els seus satèl·lits –onegés, centres estudis, diaris digitals d'extrema esquerra, centres d'atenció a la pobresa i un llarg etcètera–, necessiten cada cop més recursos. Per satisfer segons què i a segons qui, la demanda és infinita i si les intencions són boníssimes, esdevé una barreja letal quan es tradueix en diners. Desenes, potser centenars de milions s'esfumen per anar generant noves causes solidàries locals, nacionals, espanyoles i internacionals. No s'acaba mai perquè el planeta Terra, tan fràgil, tan danyat per les injustícies dels altres, és immens i les causes solidàries són infinites. I a més, per si no en tinguéssim prou, patim una crisi climàtica que serveix per fer de tot. Tot es pot justificar a l'hora de pessigar els diners públics. No ens inventem res. Fa pocs dies el diari digital *Octuvre* revelava un possible escàndol parlamentari extraordinari detectat per la Sindicatura del Parlament sobre la concessió deficient i estranya per part de l'anterior Govern d'ERC de centenars de milers d'euros en relació amb la DGAIA que els partits d'esquerra –excepte la CUP– pretenen tapar-ho per no “no donar ales a l'extrema dreta”. Poca broma. Centenars de milions d'euros. L'oficialitat subvencionada no ha dit res, de moment.

Quan més augmenta el PIB, gràcies a l'economia de volum, més impostos recaptats i més ingressos solidaris a repartir. Per l'Estat, per la Generalitat i pels ajuntaments i per la societat civil, tan dinàmica i entregada. Si els equipaments i els serveis convencionals fan figa, ja tenen la xarxa de mitjans de comunicació públics i subvencionats que decoren les conseqüències del desgavell i ho emblanquinen convenientment amb la moderació i el seny que correspon a una societat intervinguda. De fet, la segona arribada massiva d'immigrants, la del 2000, amb la combinació de la crisi financera no s'ha resolt ni de bon tros, però els indicadors generals ja els permeten tornar a repetir l'operació. Ningú en diu res i si ho diu...

Quart. Que ve l'extrema dreta! Els que es diuen sobiranistes o progressistes ja fa molts anys que tenen pràctica per victimitzar-se tant com volen. Si tot el país és un desgavell impressionant, si la pobresa és descarada, si tot cau, la culpa és de Madrid o és dels rics, diuen els socials i demanen carregar amb més impostos a la gent. I si algú grata en alguna d'aquestes ineptituds fragants, de seguida treuen l'espantall de l'extrema dreta que a mesura que passen les setmanes es converteix en el recurs retòric més grotesc de la Catalunya moderna. Un espantall que serveix per anar tirant, mes rere mes, any rere any. El front antifeixista català té molta pràctica des del cop d'estat de maig del 37 i està convençut que el món ara és com era en acabar la guerra d'Espanya del 36.

Cinquè: Aquest article del senyor Sala i Cullell, tan ben travat, argumentat i raonable, és només una de les poques excepcions en el desert informatiu que impera en el marc de la correcció política. La línia editorial del mitjà on el publica és la de l'«aquí no passa res» malgrat aquestes excepcions. **Si el missatge que es desprèn dels articles de Sala i Cullell o també de les opinions similars o complementàries tant moderades com ben argumentades dels senyors Niño Becerra, Casasjuana, Puig, Roig, etcètera, es tradueix en missatge polític en el púlpit regional de la Ciutadella, entraria de pet dins de l'esfera dels proscrips i li practicarien la barroera estigmatització per raons ideològiques.**

Com sabem, les mancances més elementals relacionades amb l'exercici polític i la llibertat d'opinió a la Dinamarca del Sud d'Europa són ben notòries i en aquest apartat el comportament del règim ara tendeix a repetir els vicis dels qui van aguantar el franquisme durant tants anys mitjançant el silenci, la manipulació i la corrupció. No ho oblidem pas.

No sabem que ha excitat tant a l'extrema esquerra regional d'ençà d'unes setmanes, si la victòria de Donald Trump, la guerra a Orient Mitjà o que els tanquessin un bar per no pagar

les taxes. La veritat és que la seva excitació, com ja va succeir en una altra època, com acostuma a passar sempre que desemboca en deliri, no augura res de bo. La paranoia antifeixista, anti-xenòfoba, antiracista, protxarnega més recentment, contra aquells que es fan preguntes que a ells no els va bé, no és una pràctica decent encara que qui la practiqui faci cara de vegetarià. Es comença amb aquesta obsessió i es continua assenyalant els dissidents i obligant a silenciar-los o fer-los fora. Això ja està passant. Els qui callen i es mantenen diletants haurien de saber que ells seran els segons de la filera i quan arribi el caos més abrupte i la reacció de manual sempre rebrà el més desenganyat.